Icke officiella afdelningen.

Postanstalterna i Finland meddelas till kännedom:

Inrikesministerns i Kejsardömet åtgärd rörande postverket

af den 23 juni 1894.

För att bereda hufvudstadens invånare större beqvämlighet i afseende å erhållande af korrespondens från posten, införes från den 15 juni d. å. hembäring inom staden S:t Petersburg, *enligt adressaternes önskan:* 1:o af korrespondens med efterkraf till ett belopp af: *a)* icke öfverstigande 100 rubel — för slutna rekommenderade bref, rekommenderade korsbandsförsändelser och värdebref; *b)* icke öfverstigande 50 rubel — för paket ända till 15 funts vigt, med åsatt värde (till 50 rub.) och utan värde, äfvensom 2:o af värdebref med penningar för verkställdt uppdrag, till ett värde icke öfverstigande 100 rubel.

För hembäring af dylik korrespondens uppbäres af adressaten vid korrespondensens utlemnande: för hvarje rekommenderadt slutet bref, rekommenderad korsbandsförsändelse och för hvarje värdebref 10 kopek, samt för hvarje varupaket 20 kopek. Dessa intrader bokföras såsom Postamtets specialmedel.

Korrespondens med efterkraf utlemnas till adressat icke annorlunda, än efter det han till postiljonen till fullo erlagt efterkrafvet. Då adressaten i boken utqvitterar korrespondensen, bör han anteckna att han till fullo betalt den för densamma tillkommande summan, med angifvande af beloppet.

Bref med penningar för verkställda uppdrag utgifvas af postiljon till adressat, endast sedan postiljonen af adressaten erhållit postqvitto däröfver, att korrespondensen med efterkraf blifvit å posten emottagen, och efter att hafva jämfört qvittensens äkthet med de å brefvet befintliga anvisningarna. Då adressaten qvitterar det emottagna brefvet, bör han äfven skrifva att han aflemnat den af honom fordrade qvittensen.

Uti allt öfrigt bör vid utlemning i hem-

met af bref med penningar för verkställda uppdrag och af korrespondens med efterkraf, iakttagas den ordning, som är fastställd för aflemnandet i hemmet af penninge- och värdebref, kungjord i „Regeringsbudbäraren“ N:o 279, år 1890.

Tyska post- och telegrafväsendets utveckling under de senaste 25 åren.

Minnesblad öfver 25-åriga existensen af ett enigt post- och telegrafväsen i Tyskland, utgifna af postinspektorn J. Jung.

(Fortsättning och slut från Bihanget N:o 6).

XI. Tjänstemannaförhållanden.

Den allmänna omsorgen om tjänstemännens vid rikspost- och telegrafförvaltningen anhöriga är dels legalt reglerad och representerar såsom sådan en del af statstjänstemännens allmänna rättigheter, dels grundar den sig på en frivillig inbördes sammanslutning med ömsesidigt understöd som syftemål.

Rättsförhållandenas ordnande.

Ofvanför hafva vi redan påpekat, hurusom bristen på en gemensam lag om statstjänstemännens rättsliga ställning i början omöjliggjorde likställandet af post- och telegraftjänstemännens personalangelägenheter. Man hade isynnerhet i pensions- och disciplinära frågor måst hålla sig till den sedermera äfven i rikslagstiftningen hyllade principen, att i afsaknad af gemensamma rikslagar de rättsnormer skola tillämpas, som å tjänstemännens olika boningsorter äro gällande för statstjänstemän. Efter en år 1868 utan framgång påbegynt reglering af förhållandet lyckades man slutligen år 1873 åstadkomma en gemensam statstjänstemannalag. Denna lag, som bildar grundvalen för de allmänna rättigheter och plikter, hvilka äro förenade med statstjänstemännens kall, innehåller tillika de första likformiga bestämmelserna om statstjänstemäns rätt till undfående af afsked med pension från tjänsten och har blifvit förelöparen till en serie lagar och förordningar om statens skyldigheter i fall, där oförmögenhet till tjänsteutöfning ej varar längre tid eller vållats af olyckshändelse under själfva tjänstgöringen. Omsorgen om tjänstemännen och deras efterblifna anhöriga har ordnats genom:

1) lagen af den 31 mars 1873 om statstjänstemännens rättsliga ställning;

2) lagen af den 20 april 1881 om försörjande af tjänstemäns i civilförvaltningen enkor och minderåriga barn;

3) lagen af den 21 april 1886 om förändrande af tjänstemannaordningen samt lagen om försörjande af tjänstemäns enkor och barn;

4) lagen af den 5 mars 1888 om medlemmarnas i civilförvaltningen förpliktande att erlägga enke- och pupillpenningar;

5) lagen af den 15 mars 1868 om försörjande af tjänstemän och personer af militärstånd i fall af under tjänsteutöfning inträffande olyckshändelse.

Statstjänstemannalagen har, jämte det den åvägabragt likformighet inom pensionsförhållandena, äfven i väsentlig mån förbättrat desamma, i det den ej allenast tillerkänt talrika klasser af tjänstemän och betjänte pensionsrätt, utan äfven fastställt pensionbeloppen enligt förmånligare principer. Dessa principer gestaltade sig ännu fördelaktigare genom lagen af den 21 april 1886, så att numera alla på ordinär stat anställde tjänstemän vid rikspost- och telegrafförvaltningen efter minst tio års tjänst äro berättigade till lifstidspension. Om oförmögenhet till tjänsteutöfning orsakats af en under själfva tjänstgöringen inträffande olyckshändelse, så tillämpas pensionsrätten på grund af lagen af den 15 mars 1886 utan afseende på tjänsteåren äfven för tjänstemän på extra stat sålunda, att två tredjedelar af det senast uppburna lönebeloppet tilldelas såsom pension. För uppfyllande af dessa lagliga förpliktelser utgifver rikspost- och telegrafförvaltningen f. n. i det närmaste 9 miljoner mark årligen.

Försörjningsanstalterna för sjukdomsfall hafva sedan år 1885 under invärkan af sjukdomsförsäkringslagen blifvit väsentligen förbättrade, i det att äfven på extra stat anställde tjänstemän vid inträffande sjukdom ega obetingad rätt att utan afbrott uppbära sin lön, såvida nämligen denna utgår omedelbart ur postkassan. Men äfven den öfriga personalen har genom skyldigheten till självförsäkring (lagen om sjukdomsförsäkring af den 15 juni 1883) i den sedan år 1885 inrättade postsjukkassan erhållit ett kraftigt värn emot nöden, då af de öfverpostdirektionernas antal motsvarande 40 sjukkassorna, 16 kassor i 13 veckor och 24 kassor i 26 veckors tid såsom sjukdomsunderstöd tilldela hela den reella arbetsförtjänsten, såvida denna ej öfverstiger 4 mark om dagen. Hvilken nytta postsjukkassorna i vida kretsar bereda tjänstepersonalen under trykta förhållanden, utvisar den omständigheten, att år 1891, då antalet delhafvare utgjorde 17387 personer och hvarje medlem bidrog i genomsnitt med blott 1,14 procent af sina årsinkomster — oberäknadt det 61800 mark stora tillskottet ur postkassan — utbetalades i 4433 sjuksdomsfall för 73325 sjukdomsdagar 88097 mark i sjukhjälp jämte 58674 mark i kostnader för medicin och läkarebehandling.

Slutligen är äfven omsorgen om aflidne tjänstemäns anhöriga den nyare lagstiftningers förtjänst. Med tillförsigt se nu tjänstemännen framtiden an, sedan statens skydd tillförsäkrats deras familjer i händelse af dödsfall genom lagen af den 20 april 1881. Om än betydelsen af de i denna riktning träffade anstalterna ej kan uppvisas genom exakta statistiska uppgifter, så gifva dock de f. n. till 2290000 mark årligen uppgående statsutgifterna för understöd till enkor och minderåriga ett begrepp om det ekonomiska och etiska värde dessa anstalter ega för hela tjänstemannaklassen.

De på detta sätt till tjänstemännens fromma förbrukade kapitalen utgöra ganska betydande summor. Om vi härvid till fullo beakta den omständigheten, att rikspostförvaltningen dessutom på förvaltningsväg ur de anslagna statsmedlen — frånsedt beviljningarna ur posthjälpkassan och Kejsar Wilhelm-stiftelsen — årligen använder i rundt tal

1240000 mark i understöd åt 12000 tjänstemän och 22000 betjänte,

500000 mark i understöd åt afskedade tjänstemän samt omkring 4000 efterblifne anhöriga till tjänstemän och betjänte samt

1600000 mark i bidrag till de år 1871 grundlagda, år 1873 utvidgade och år 1891 till nästan alla betjänte utsträkta beklädnadskassorna, så möter oss en komplex human värksamhet, hvars betydelse för tjänstemannakårens ekonomiska och sedliga lyftning ej nog kan uppskattas.

Välfärdsinrättningar och ekonomisk självhjälp.

Huru mycket än de omedelbara statsinrättningarna för tjänstemännens väl tillväxt och utvecklats, så lämna dock de mångskiftande ekonomiska förhållandena och behofven inom ett mer än 130000 medlemmar räknande tjänstemannasamfund ett vidsträkt fält öfrigt för äfven frivillig sammanslutning med ömsesidigt understöd till syftemål. På detta värkningsfält hafva redan frambragts resultat, hvilka på grundvalen af inbördes självhjälp öppnat talrika vägar till befrämjande af det allmänna och enskilda bästa. Men på dessa vägar har man kunnat framgå endast i organiskt samband med förvaltningen, som stält sina inrättningar i välfärdsändamålens tjänst och genom finansielt understöd befrämjat desamma. Det hela företer en glädjande bild af ett fritt af staten understödt socialt samarbete, ett arbete, som till största delen först under de senaste 25 åren tagit sin början, men hand i hand med förvaltningen vunnit i kraft och utsträckning.

Såsom de viktigaste anstalterna i denna riktning äro att beteckna:

1) posthjälpkassan såsom allmän understödsanstalt,

2) en lifförsäkringsorganisation för tjänstemän och betjänte,

3) ett likformigt system af spar- och förskottsföreningar,

4) Kejsar Wilhelm-stiftelsen såsom särskild inrättning för befrämjande af andlig och materiell välfärd,

5) dotterhemmet för hjälpbehöfvande döttrar till aflidne rikspost- och telegraftjänstemän.

Den redan år 1711 grundlagda posthjälpkassan har ifrån en ringa början utvecklat sig till en omfattande inrättning, hvars ändamål är att, där lagliga anspråk saknas, genom pensioner m. m. understöda medlemmar i förvaltningen. Isynnerhet för uppfostran af efterlämnade värnlösa barn har kassan, hvars kapital bildats genom regelbundna bidrag ifrån vissa tjänstemannaklasser, värkat mycket. En kraftig utveckling vann denna inrättning år 1868, då flere understödskassor vid de forna landsposterna förenades med den preussiska postfattigkassan till en gemensam posthjälpkassa för hela förbunds-

posten. Å andra sidan bragte den förenade förvaltningen posthjälpkassan en betydande lättnad därigenom, att dennas förpliktelser inskränktes till personalen under postsekreteraregrad; understöden åt anhöriga till högre tjänstemän skulle hädanefter utgå ur statsmedlen. Tack vare den oaflåtliga omsorg rikspostförvaltningen städse egnat denna inrättning har det lyckats att utsträcka de årliga understödsmedlen från det primära beloppet af 400 thaler till närmare $^1/_2$ miljon mark och att i stället för det ursprungliga antalet af 18 personer f. n. årligen meddela hjälp ur kassan åt inemot 11000 personer. Rikligt och ändamålsenligt fördelade medel kännetecknа utvecklingen af denna institution. Så hafva, för att icke gå längre tillbaka i tiden, sedan år 1873 i det närmaste 9 miljoner mark utbetalats i understöd åt hjälpbehöfvande. Att dessa medel värkligen funnit vägen till fattigdomens och nödens boningar utvisar följande sammanställning, som säkerligen ej saknar intresse. Emottagit hafva:

1375	föreståndare för 3 kl. postanstalter af	114619	mark.
35427	betjänte	658444	„
52	posthållare	5297	„
27397	postiljoner	2194856	„
8190	enkor till föreståndare för postanstalter af 3 kl.	609508	„
97226	enkor till betjänte	4777178	„
244	enkor till posthållare	18696	„
5868	enkor till postiljoner	455946	„

Och just för dem, för hvilka de ekonomiska bekymren varit mest tryckande, för den sörjande modern och det faderlösa barnet, hafva värkningarna af denna inrättning varit välsignelsebringande: icke mindre än 3785 barn hafva sålunda genom densamma erhållit uppfostringshjälp.

I samma riktning ehuru på mångahanda vägar gingo sträfvandena att väcka tjänstemännens håg för förbättrande och betryggande af deras familjers ekonomiska ställning genom

utveckling af lifförsäkringsväsendet.

Fullt medveten om de ekonomiska fördelar, som lifförsäkringen bereder tjänstemannaklassen, hvilken merendels ej är i tillfälle att göra nämnvärda besparingar, hade öfverpostdirektionen redan år 1867 med flere tillförlitliga tyska lifförsäkringsanstalter träffat öfverenskommelser, i hvilka betjänte, som genom direktionens förmedling lifförsäkra sig, tillerkännas en mängd företrädesrättigheter vid premiebetalningen och dessutom af förvaltningen erhålla ett bidrag af 17 procent af premiebeloppet. Redan efter treårig glädjande erfarenhet hade försäkringsväsendet inom postmannavärlden undergått en betydande utvidgning, i det nämligen enahanda för alla medlemmar i rikspostförvaltningen gällande öfverenskommelser — premiebidraget ur postmedlen häri oinberäknadt — afslötos med olika lifförsäkringsanstalter.

Om det oförvillade framåtsträfvandet i denna riktning bär den omständigheten ett talande vittnesbörd, att rikspostför-

valtningen sedan år 1889 begynte utsträcka sin förmedlande värksamhet, hvilken bland annat omfattar uppbörd och afförande af premierna, äfven till den i Tyskland ännu ganska litet utvecklade ränteförsäkringens område. Under dessa gynsamma förhållanden har försäkringsväsendet inom postmannavärlden betydligt utvecklats. Så t. ex. hafva åt efterlämnade anhöriga till betjänte i försäkringar utbetalats icke mindre än 873600 mark, och har totalantalet försäkringar under tiden till år 1891 stigit till 11000 med ett försäkringskapital af i rundt tal 29 miljoner mark. Såsom ett beaktansvärdt framsteg måste det härutinnan betecknas, att lifförsäkringen vunnit inträde i en för densamma härintils helt och hållet sluten krets och att hos alla tjänstemän insikten om dess ekonomiska betydelse blifvit befäst och utvecklad.

En utomordentligt gynsamt inflytande på ordnandet af personalens ekonomiska förhållanden öfva

postspar- och förskottsföreningarna.

Dessa ur nationalekonomisk synpunkt betydelsefulla föreningar hafva framgått ur den genom erfarenheten stadgade insikten om, att tjänstemännen till förebyggande af de ekonomiska och sedliga faror, som pläga vara en följd af långvariga finansiella svårigheter eller t. o. m. tillfälliga penningeförlägenheter, borde beredas tillfälle att vid värkligt behof emot skälig ränta och på billiga återbetalningsvilkor erhålla kredit. Deras ändamål är därför att insamla besparingar af intressenterne, förränta och genom andel i vinsten föröka dem äfvensom att vid påkommande behof genom i smärre poster återbetalbara förskottslån bistå föreningsmedlemmarna. Äfven underlätta de för tjänstemännen anskaffandet af ekonomiska förnödenheter samt medel för andlig utbildning, och öfva en vidsträkt förmedlande värksamhet vid anskaffande och betalande af såväl uniforms- som privat-kläder. Baserade på de i Tyskland högt utvecklade kredit- och förskottsföreningarnas grundsatser, ansluta de sig visserligen till den allmänna förvaltningsorganisationen, men ega i öfrigt karaktären af privata samfund. På dessa grundvalar hafva föreningarna gått en utomordentligt hastig utveckling till mötes. Medlemmarnes antal, som redan under första året efter föreningarnas grundläggning steg till 12000, har sedan dess sjudubblats. År 1892 utgjorde det 81355 tjänstemän och betjänte (83%), de där sammantaget årligen insätta i det närmaste $4\frac{1}{2}$ miljoner mark. Under tiden för föreningarnas tillvara d. v. s. sedan år 1872 hafva icke mindre än 357000 förskott med ett totalbelopp af $53\frac{1}{2}$ miljoner mark — d. ä. i genomsnitt 20000 förskott à 3 miljoner mark årligen — utbetalats. Grundkapitalet utgör redan 20 miljoner mark, som årligen afkasta 1 miljon mark i räntor och vinstandelar. Föreningarna kunna berömma sig af att öfveralt hafva väkt hågen för sparsamhet, att hafva hjälpt delegarene under tider af nöd och betryck samt räddat mången tjänsteman från ekonomisk undergång.

Med grundläggningen af spar- och för-

skottsföreningar sammanfaller i anseende till tiden inrättandet af en ren välgörenhetsanstalt d. v. s.

Kejsar Wilhelm-stiftelsen.

Enligt en riksförordning af den 21 juni 1872 grundad på en del af de inkomster, som tyska rikspostförvaltningen haft under kriget med Frankrike genom underhållande af landtposter i de ockuperade franska områdena, medel, som sedermera ökats genom gåfvor och föräringar, erbjuder denna stiftelse i räntorna på fondkapitalet betydande medel till understöd åt tjänstemän, betjänte och deras efterlämnade anhöriga äfvensom till rese- och studiestipendier åt medlemmar i förvaltningen. Under tidrymden emellan åren 1872 och 1890 hafva af inrättningens medel ej mindre än 4000 understöd med ett totalbelopp af 373875 mark blifvit utdelade.

Den nyaste först år 1890 inrättade, på ömsesidigt understöd grundade välfärdsanstalten, som eger en af de skönaste uppgifter i människokärlekens tjänst att fylla, är

„Dotterhemmet“.

I sanning är det en det höga syftet för en „stiftelse till förmån för hjälpbehöfvande döttrar till aflidne rikspost- och telegraftjänstemän“ värdig, om kårandan på ett glänsande sätt vittnande företeelse, att på en så kort tid genom frivilliga bidrag af kollegianter ett kapital af mer än 200000 mark kunnat hopbringas, att betydande summor löpande bidrag allt fortfarande i hastig följd öka den ursprungliga grundfonden och de disponibla understödsmedlen. På öfverraskande kort tid har stiftelsen kommit i åtnjutande af höga äreföreträden, i det h. m. kejsarinnan öfvertagit protektoratet öfver stiftelsen och h. m. kejsaren tillerkänt densamma rättigheten af en juridisk person. Ännu befinner sig „dotterhemmet“ i början af sin utveckling, men intet tvifvel är det underkastadt, att detsamma är kalladt att öfva en vidsträkt värksamhet till förmån för nödställde och hjälpbehöfvande, som med egen kraft ej förmå bekämpa ett oblidt ödes skickelser.

Alla dessa tjänstemännens ekonomiska och moraliska lyftning afseende institutioner hafva öfvat ett det mest välgörande inflytande på hela korporationen.

Detta inflytande gör sig gällande äfven i en sak, af hvilken ej allenast förvaltningen, utan äfven hela nationen har det lifligaste intresse, nämligen posttjänstemännens integritet med hänsyn till den dem anförtrodda korrespondensen. Postens utomordentliga förtroendevärf fordrar i sanning en osviklig redbarhet från tjänstemännens sida, och man måste äfven erkänna, att de trots sitt mödosamma och ansvarsfulla kall bevarat sitt rykte fläckfritt, att bland en personal på mer än 130000 man mänskligt oundvikliga undantagsfall äro ett ringa fåtal, äfven detta dag från dag stadt i aftagande. Ett lysande vittnesbörd på denna sak torde här med rätta kunna anföras så mycket mer, som det utgår från tyska

riksdagen, och ett erkännande, tilldeladt af nationens representanter, är ett vitsord, till hvilket man under hvarje omständighet kan med stolthet hänvisa. „Posttjänstemännens brott emot korrespondensens hälgd“ yttrar författaren till budgetkommisionens berättelse för år 1892—1893, „måste i betraktande af de stora frestelser desse tjänstemän äro utsatta för och de kolossala penningesummor, som dagligen gå genom deras händer, betecknas såsom ett försvinnande fåtal“. — Medan år 1865 en undersökning belöpte sig på 160 tjänstemän, förekommer en sådan numera bland ett antal af 322 tjänstemän. — „Denna förbättring“, heter det vidare, „är stadd i oafbruten utveckling“. „Den uppfattning vi i budgetkommisionen fått om våra tjänstemäns integritet är sådan, att vi med fullkomlig tillfredsställelse och allt erkännande äfven i detta afseende kunna omnämna våra tyska posttjänstemän“.

Med dessa glädjande resultat för ögonen kan man ej bättre vitsorda rikspostförvaltningens sträfvanden, än då man betecknar den såsom ett oaflåtligt om ändamålet medvetet arbete på hela postmannaståndets höjande i moraliskt, ekonomiskt och socialt afseende.

En genomgripande förbättring af tjänstemännens materiella läge, lättnad i deras omsorger om familjernas öde, omfattande anstalter för understödande af enkor och faderlösa äro de yttre frukterna af omedelbara riks- och förvaltningsomsorger; de hand i hand härmed gående inre värkningarna yttra sig i stegrad yrkeskärlek och intresse äfvensom i vidgad insikt om, hurusom hvarje enskild medlem arbetar för det hela och utgör en nödvändig länk i den stora kedja af organ, som upprätthålla vår tids samfärdsel och bära dess kulturgärningar till de aflägsnaste bygder af världen.

XII. Totalbild.

Då vi härmed afsluta vår framställning öfver tyska post- och telegrafväsendets utveckling under sist förflutna kvartsekel, så göra vi det ingalunda med något anspråk på att fullständigt och uttömmande hafva behandlat detta ämne i alla dess enskildheter. Blott i form af skizzer hafva vi kunnat återgifva det, som nu i lifskraftig gestalt likasom en färgrik tafla öfven denna tids historia höjer sig ur det hädanfarna. Men om än ämnets rikhaltighet, utvecklingens mångsidighet och resultatens mängd pålagt pennan många inskränkningar, så låta dock dessa i grunddrag tecknade skizzer, den omfattande organisation och de väldiga framsteg, som tyska post- och telegrafväsendet inom alla förvaltnings- och trafikbrancher vunnit på 25 förflutna års långa och mödosamma utvecklingsväg, till fylles framträda. Om vi ännu en gång i korthet sammanfatta dessa framsteg, så synes oss Tysklands trafikvärld förvandlad: nyskapad i anseende till sina organ, rik på förvärkligade stora tankar.

Ett stort enhetligt postområde med likformig lagstiftning, likformiga trafikinrättningar och en fast centralledning ersätter den forna splittringen inom Tysklands postväsen, den forna styckningen i postgebit, den forna söndringen emellan

krafterna. Med fasta band är den statsrättsliga och administrativa organisationen anknuten vid nationens offentliga lif. En gemensam posträtt, enkla, billiga och likformiga tariffer herska nu, där fordom förvirring och en brokig mångfald af former hämmade utvecklingen. Nya, stora uppgifter hafva blifvit uppställda för det förenade post- och telegrafväsendet, alla behof hos en hela det ekonomiska lifvet befruktande posttrafik tillgodosedda. Samfärdsfrihet, kommunikationsförbättringar, nya inrättningar och förenklingar, hvarhälst än folkets andliga och materiella välfärd uppstält sina växlande kraf, hafva blifvit föremål för en genomgripande daningskraft. 5-faldt ökade postanstalter med mer än fördubblad tjänstepersonal och med kommunikationsmedel af alla slag förena likformigt alla delar af riket och sprida kulturens alster till de aflägsnaste bygder. Förvaltnings- och trafikinrättningarna stå i rykte såsom mönstergilla och efterbildas i främmande länder.

Med alla jordens civiliserade länder förbinder oss världsposten, denna den tyska andens och den tyska dådkraftens skapelse, som med enande band omsluter hela jorden. I transoceaniska länder uppblomstra tyska postanstalter, på alla haf vajar Tysklands postflagg och emellan bägge hemisfärerna slå tyska hafsposter sina trafikförmedlande broar.

Ett afgörande inflytande på det allmänna ekonomiska lifvet öfva de från en ringa början uppvuxna, nu alla landsdelar omfattande telegrafinrättningarna: de 12-dubbelt ökade telegrafanstalterna och det 5-faldt förtätade ledningsnätet. Vidt förgrenade kabellinjer — de första i världen — som genomkorsa riket i alla riktningar, bilda ett stärkande maktelement för nationen i såväl krig som fred. I statsrättslig organisation, trafik och utsträckning bildar Tysklands telefonväsen ett mönster för utlandet.

En tillväxt i korrespondensen, som lämnar alla företeelser från tidigare kulturperioder långt bakom sig, kännetecknar den nyaste med tallösa drifkrafter riktade tidsåldern af Tysklands trafiklif. Med 7-fald stegring inom trafiken i dess helhet och 11-dubbel ökning inom de olika försändningsbrancherna stå post och telegraf i alla personliga och förvärfsrelationers tjänst, intagande en framstående plats bland statens lifskrafter. De klart och öfverskådligt ordnade, glädjande öfverskott utvisande finanserna, bära ett ojäfaktigt vittnesbörd om utvecklingen i dess helhet.

Hand i hand med tekniken och den fysikaliska vetenskapen arbetar post- och telegrafförvaltningen med i vida sociala kretsar erkänd framgång på lösandet af de mångsidigaste uppgifter. Årligen utsträckas gränserna för detta dess fruktbärande arbete i den allmänna välfärdens tjänst och genom sin omfattande värksamhet är den en lika egnad som villig hjälparinna i kampen emellan de sociala motsatserna.

En välvillig omvårdnad om personalförhållandena, likformig reglering af rättsliga institutioner till tjänstemännens fromma, lyftning af personalens ekonomiska och intellektuella kraft hafva varit och äro föremål för en oaflåtlig plikttrogen värksamhet. Af riksmedel understödd

välgörenhet öfvar omfattande värkningar, och i det hela organismen genom talrika välfärdsanstalter förbinder sin egen kraft och ekonomiska självhjälp med statsinrättningar, öppnar den för sina anhöriga trygga banor till sedligt och materielt väl.

I stats- och folklifvet har rikspost- och telegrafförvaltningens lifskraftiga organisation slagit djupa rötter. På denna fasta grund af egen kraft sträfva post och telegraf under insiktsfull ledning och glad samvärkan af alla organ från en mödosam, men äfven af framgångar välsignad forntid en icke mindre uppgiftsrik framtid till mötes. Måtte den stora eniga rikstrafikanstalten städse upprätthålla dessa källor till sin värksamhet i fosterlandets tjänst! Måtte den äfven i kommande dagar bringa riklig välsignelse och fortvärka såsom den lifvande pulsen i vår nationalekonomiska organism!

Brefrätten.

Undersökningar af professorn vid universitetet i Berlin d:r J. Kohler.

(Fortsättning från Bihanget N:o 7).

Gent emot tredje person är brefvets förtrolighet d. v. s. den ett sådant förtroende omfattande individualitetsrätten skyddad på olika sätt. Här går skyddet längre, här kan skyddet äfven hos oss vara af straffrättslig natur.

Är nämligen skriftstycket tillslutet, så är ett rättsvidrigt öppnande af detsamma ej allenast civilrättsligt utan äfven straffrättsligt förbjudet. Det rättsvidriga öppnandet är brefuppbrytning: samfärdseln har till förtrolighetens skyddande uppfunnit medlet att tillsluta bref, och har uppbrytande af tillslutet brefhölje blifvit en straffbar öfverträdelse.

Tillslutningen måste vara en breftillslutning d. v. s. skriftstycket måste vara slutet antingen i sig självt eller i ett den direkta bref- och dokumentkorrespondensen motsvarande hölje. Det vore sålunda ingen brefkränkning i denna straffrättsliga betydelse om en person öppnade ett skrin för att läsa där förvarade bref eller om en tjänare skulle öppna en med nyckel igenläst portfölj för att taga kännedom om däri inneliggande handlingar. Skulle man gå så långt, så skulle man måsta hiträkna hvarje öppnande af förvaringsställe, som leder till upptäkt af bref, något som är helt och hållet främmande för sakens natur. Däremot är det obetingadt en brefkränkning, om en portfölj, innehållande handlingar, varit omsnörd och förseglad, ty är förseglingen en egendomlighet för slutna akter och skriftstycken.

Tillslutningen behöfver ej vara någon konstsmässig tillslutning, men den måste

vara en tillslutning, som karaktäriserar sig såsom en definitiv tillslutning d. v. s. är så beskaffad, att *in thesi* ett öppnande ej vidare tillåter någon återigenslutning genom samma tillslutningsmedel på samma tillslutningssätt. Det behöfves sålunda ej något sigill, utan är försegling med limstoff till fylles; däremot skulle en tillslutning genom omsnörande med blott och bar knut ej vara någon definitiv tillslutning. Oriktigt är i denna punkt riksdomslutet af den 15 oktober 1887. Här är särskildt argumentet, att uppknytandet af en knut ej är ett skadande af densamma, utan dess egentliga upplösning, ej rätt uppskattadt, om man genmäler: „en tillslutnings egentliga lösbarhet utesluter icke tillslutningens förhandenvara". Ty hvad i besagda argument menas med egentlig lösning, det är en lösning på så sätt, att tillslutningsmedlet härvid förblir orubbadt och att återigenslutningen kan ske genom samma tillslutningsmedel på samma sätt: den som tillsluter på sådant sätt, han tillsluter för öppnande och återigenslutning, han tillsluter ej definitivt; medan ett genom limstoff tillslutet kuvert kan öppnas blott därigenom att höljet förstöres eller åtminstone göres obrukbart för ytterligare tillslutning: den som tillsluter på sådant sätt, han tillsluter definitivt d. v. s. han tillsluter, utan att förbehålla sig möjligheten af tvekan beträffande brefvets öppnande eller icke-öppnande; han kan visserligen öppna brefvet, så länge det ännu ej är inlemnadt, men då måste han förstöra denna brefhelhet och åstadkomma en ny brefhelhet. Väl är äfven vid slutna kuvert stundom en möjlighet för handen att så öppna tillslutningen, att intet rubbas och det hela omedelbart kan återingenslutas på samma sätt; men detta är likväl någonting utomordentligt, någonting, som ej vidkommer saken i och för sig; det grundar sig ej på den sakliga idén utan på en brist i dess utförande: det grundar sig på den omständigheten, att alt mänskligt är ofullkomligt, så äfven ett mänskligt tillslutningsmedel.

Har tillslutningen blifvit löst genom en eventualitet, så kan något rättsvidrigt öppnande ej mer ifrågakomma; lösningen är att betrakta såsom försiggången, såsnart tillslutningen blifvit bragt i ett sådant tillstånd, att den, ehuru från början så varit förhållandet, ej mer kan betraktas såsom definitiv tillslutning. Att det för att blifva innehållet varse ännu behöfves en handling, är ej tillräckligt för att fortfarande karaktärisera tillslutningen såsom sådan.

För tillslutningen är ett sammanhäftande, en saklig koherensförening väsentlig. Det vore ej tillräckligt, om brefvet vore exempelvis konstmässigt sammanviket, så raffineradt hopveckladt, att ett öppnande svårligen läte sig göra, med mindre man egde kännedom om hopvikningen: detta erbjöde blott större eller mindre svårigheter för uppvecklingen af brefvet och döljandet af denna uppveckling: här vore ett mer eller mindre ifråga, och är härvid någon straffbestämning ej påkallad. Äfven är en sådan uppveckling i den allmänna uppfattningen ingalunda jämställd med en koherenslösning.

Brefvets öppnande består i lösandet af

tillslutningen, så att kännedom kan tagas om brefvets innehåll. På hvilket sätt tillslutningen löses, är betydelselöst. Det vore altså tillräckligt, om exempelvis gummit upplöstes eller genom kuvertets vridning och uttänjning rum bereddes för brefvets uttagande. Lösningen af en tillslutning behöfver ej innebära ett förstörande af tillslutningsmedlet. Om än tillslutningen måste vara så beskaffad, att *in thesi* öppnandet påkallar ett obrukbargörande af tillslutningsmedlet, så är det för att vara ett öppnande af en sådan tillslutning tillräckligt, att ofullkomligheten i dess utförande begagnas och det tillslutna utan förstöring af tillslutningsmedlet bringas i dagen.

Däremot är brefvets sönderrifvande intet öppnande, såvida det tillika innebär ett förstörande af brefvet och sålunda hindrar utforskandet. Den omständigheten att efteråt enskilda bitar kunna sammanställas är ej tillfyllesgörande: sådana utomordentliga eventualiteter äro ej bestämmande för bedömandet af lefnadsförhållandena.

Öppnandet måste vara ett *oberättigadt* öppnande.

Hvem som eger rätt att öppna, framgår af skriftstyckets art och tillslutningens art. Vid bref, som ega en bestämd adress, öfvergår rätten att öppna från afsändaren till emottagaren. Denna öfverflyttning fullbordas därigenom, att brefvet på behörigt sätt öfverlämnas åt adressaten: öfverlämnandet till adressatens ställföreträdare är naturligen likställdt med öfverlämnandet till adressaten själf. Däremot är öfverlämnandet på posten ännu ej något öfverlämnande till adressaten: så efter som före förblir rätten att öppna hos afsändaren. Visserligen kan han faktiskt begagna sig af denna rätt, blott då han tillbakahåller brefvet från posten, om och under hvilka vilkor posten återlemnar brefvet, det är posttrafikens sak samt bestämmes i enlighet med posttrafikens behof och uppgifter; såvida dessa icke träda hindrande i vägen, iakttages rätten att öppna, en omständighet, som särskildt skönjes, om brefvet händelsevis såsom otillställbart återkommer till afsändaren; och äfven om afsändaren på ett rättsvidrigt sätt ånyo erhåller och öppnar detsamma, så kan en annan öfverträdelse dölja sig därunder, ett rättsvidrigt öppnande af bref är det ej.

I och med öfverlemnandet till adressaten d. v. s. i och med brefvets öfverbringande i adressatens förvar öfvergår rätten att öppna till denne senare; den förblir hos honom, såvida han ej på postal väg återlämnar brefvet. Rätten att öppna är af adressaten förvärfvad i och med brefvets öfverlämnande i hans förvar, så isynnerhet genom brefvets inläggande i destinatörens privatbreflåda, genom aflämnande i hans hem, till och med om brefvet ännu ej kommit till hans kunskap — till och med om den officiella tiden för brefvets utbekommande ännu ej vore inne. Skulle altså ett bref, så öfverlemnadt, återtagas och öppnas af afsändaren, så vore detta en kränkning af brefrätten.

Möjligt är äfven, att i brefvet till adressaten ett annat slutet bref till en annan adressat är för handen. Att öppna detta andra bref är naturligtvis blott den nye adressaten berättigad; så isynnerhet

då det är fråga om intyg, som man öfverbringar slutna till någon person. Till och med afsändaren själf kan ej mer öppna det andra brefvet, då det en gång kommit den förste adressaten till handa; det — brefvet — skulle altså måsta återlämnas till honom af den första emottagaren.

Men det rättsvidriga öppnandet kan ifrågakomma äfven beträffande andra slutna skriftstycken, isynnerhet beträffande skriftstycken, som öfver hufvud ej hafva någon destinatör eller åtminstone tils vidare ej hafva någon sådan. Så är exempelvis fallet, om jag tillsluter skriftstycken för mig själf för att undandraga dem tredje persons blickar: ett sådant tillslutande kan ske genom mig själf, men kan äfven ske genom en tredje person i mitt intresse: i första fallet är naturligen blott jag själf den att öppna berättigade; i det andra fallet är jag det äfven; men också den tredje personen, t. ex. en hustru, en son, som företagit en försegling i mitt intresse, kan åter upphäfva densamma, såvida icke jag, den dispositionsberättigade, till äfventyrs gjort tillslutningen till min egendom. Att den tillslutningsberättigade ej behöfver vara identisk med dokumentets författare, säger sig självt. Om jag tillsluter en bundt emottagna bref, så är jag den tillslutningsberättigade, brefven må nu sedan härröra från hvem som hälst.

Är brefvet ställdt till en juridisk person, så är icke hvarje organ berättigadt att öppna detsamma, utan blott det organ, inom hvars tjänsteområde brefvet faller, eller ock ett organ, hvilket det förstnämda är i så måtto underordnadt, att det är detsamma lydnad och underdånighet skyldigt. Andra organ hafva ingen rätt att öppna; och isynnerhet är hvarken ett ministerium eller en öfverdomstol berättigad att öppna till en viss domstol gående bref. Därför kan härvid inom kretsen af själfva den juridiska personen ett oberättigadt öppnande ega rum; det beror därpå, att inom denna maktpersonlighet andra maktsfärer med relativ självständighet utveckla sig, de där hafva sin egen individuella rätt. Skulle man fråntaga de enskilda lemmarna hos en vidsträkt juridisk person, såsom t. ex. staten eller kommunen, deras individuella isärställning, så skulle man göra ett störande ingrepp i hela den sociala lifsutvecklingen.

Rätten att öppna kan en person hafva i egenskap af den först berättigades ställföreträdare eller rättsefterträdare äfvensom i kraft af ett auktoritetsförhållande. Härom skola vi senare tala.

Öppnandet af ett slutet bref är straffbart, äfven om med öppnandet något utforskande ej är förenadt; tillräckligt är att ett utforskande därigenom möjliggjorts; ty redan det är en förtroendekränkning, att man framdrager hemligheten ur sfären af dess faktiska skydd; under det likväl ett öppnande genom ett samtidigt förstörande af skriftstycket skulle tillhöra ett annat åskådningssätt.

Än mer, öppnandet behöfver icke en gång afse ett utforskande; det vore till fylles, om någon öppnade ett bref för att visa sin skicklighet eller för att tillegna sig i brefvet inneliggande penningar eller till och med blott för att ånyo kuvertera ett bref, som fallit i smutsen,

och så undvika obehaget af ett nedsöladt bref. Det är tillräckligt, just emedan öppnandet sker med uppsåtet att öppna, såvida härmed medvetandet om möjligheten af ett utforskande är förenadt. Det är tillräckligt; ett uppsåt att vålla skada, att skaffa sig en fördel behöfves ännu mindre, ehuru detta är af vikt för bestämmandet af straffet.

Visserligen har lagstiftningen mången gång bestämt annorlunda; ty naturligtvis är frågan, när kriminalstraffet skall begynna, mycket relativ. Italienska strafflagen fordrar ett uppsåt att utforska: *per conoscerne il contenuto.* Men en skada eller ett uppsåt att skada fordrar icke häller den italienska lagen; dock bestämmer den, att, där en uppenbar skada inträffat, beifrandet skall ske på officiell väg.

Flere gamla lagar fordrade afsikten att skada eller att skaffa sig en fördel.

Ett är emellertid att lägga märke till. Änskönt den straffvärda handlingen ligger i öppnandet och änskönt det icke en gång fordras, att öppnandet sker med ändamål att utforska, änskönt altså den objektiva möjligheten af ett utforskande är tillräcklig: så måste utforskandet efter öppnandet likväl synas såsom det naturliga uppfyllandet af det vid öppnandet mest afsedda ändamålet. Därför skall man straffrättsligt behandla en komplott emellan två personer, tenderande därhän, att den ene uppbryter ett bref och den andra utforskar detsamma, sålunda, att, i händelse komplotten blifver utförd, hvardera parterna betraktas såsom medskyldiga, alldeles på samma sätt som om på grund af en komplott en borttoge en sak och en annan tillegnade sig denna borttagna sak.

Det praktiska uppsåtet är ej tillräckligt för öfverträdelsen, såframt detta uppsåt icke är ett rättsvidrigt uppsåt. Rättsvidrigt är det åter, då det är förenadt med medvetandet, att öppnandet inträng er i en främmande hemlighet, utan att därför någon rättfärdigande bevekelsegrund finnes för handen. Icke det fordras, att gärningsmannen särskildt är medveten om det otillåtna uti att inträng a i en främmande hemlighet: detta förutsättes ju redan af själfva det normala andliga tillståndet i vår kulturordning och kommer såsom varande någonting i sig självt klart als icke till särskild inre perception; desto mer fordras däremot, att gärningsmannen saknar redliga grunder för att antaga, det en rätt att öppna tillkommer honom till följd af ett särskildt förhållande till saken. Denna redliga mening respekteras, äfven om den beror af en rättslig villfarelse. Skulle sålunda exempelvis en hustru förmena, det en rätt att öppna tillkom henne, så skulle detta urskulda henne, förutsatt att detta förmenande icke varit något lättsinne utan en redlig, af omständigheterna bekräftad, öppen och sann uppfattning.

Till åtal berättigad är den person, i hvars individualitetsrätt ingreppet blifvit gjordt. Rätten till åtal sammanfaller därför ej med rätten att öppna. Den som i kraft af ett auktoritets- eller maktförhållande eger en rätt att öppna bref, har en rättighet att öppna, men icke en rättighet att åtala. Den som tillsluter en annan persons skriftstycken i denna andra persons intresse och på så sätt

åter kan öppna dem, har ingen rätt till åtal. Visserligen kan en sådan person under vissa omständigheter i egenskap af representant för den till åtal berättigade väcka åtal, men då väcker han åtalet i annan persons namn.

Till åtal befogad är den individualitetsberättigade vid tiden för det rättsvidriga öppnandet af brefvet. Om detta därför beträffar ett afsändt bref, så är rätten till åtal olika alt efter tiden för öppnandet; denna rätt tillkommer afsändaren, om handlingen skett före skriftstyckets öfverlämnande; emottagaren och allenast emottagaren, om handlingen skett efteråt: ty före denna tidpunkt är afsändaren innehafvare af hemligheten, men efter densamma är emottagaren hemlighetens innehafvare.

Afgörande är rätten till åtal vid tiden för öppnandet; är sålunda afsändaren berättigad till åtal, så går rätten till åtal ej öfver till emottagaren. Rätten till åtal öfvergår öfver hufvud ej jämte den civila rätten: den kränkte förblir kränkt, och det står honom fritt att afgöra öfver reaktion eller icke-reaktion. Om därför adressaten erhåller brefvet öppet, så måste han öfverlämna åt afsändaren att väcka åtal eller ej; afsändaren hade ju kunnat låta genom en ställföreträdare öppna brefvet och sända det öppet: det står honom altså äfven fritt att gifva sin tillgift åt en olaglig öppnare eller till och med förklara, det öppnandet icke skett emot hans vilja.

(Forts.)

Postkortet.

Om postkortets uppkomst och utveckling innehåller tidningen „Hamburger Nachrichten“ för den 27 maj detta år följande meddelande:

$1^3/_4$ milliarder postkort befordras nu årligen i världen. Om man betänker, att det var för endast tjugufem år tillbaka detta nutidens korrespondensmedel infördes, så måste denna utveckling betecknas såsom förvånansvärd. Idén till postkortets införande utvecklades år 1865 af den nuvarande ledaren af det tyska rikspostväsendet dr von Stephan, då för tiden ännu Geheime-postråd, i en skrift, hvilken han förelade deltagarena i den 5:te tysk-österrikiska postkonferensen i Karlsruhe. Vi anföra här nedan ordalydelsen i detta intressanta dokument.

„Brefvet har i likhet med många andra menskliga institutioner under tidernas lopp undergått åtskilliga förändringar. I forntiden förenades vaxtaflorna, som innehöllo skriften, med ringar. Brefvet var så att säga en bok. Därefter fick det formen af en rulle, som bibehöll sig ända in i medeltiden. Denna form åter undanträngdes af det beqvämare sättet att vika brefvet och innesluta det i ett kuvert. Dessa hufvudformer utvecklade sig småningom och genom

flere öfvergångsstadier. Det olika materialet: taflan, pergamentet, pappret, spelade därvid en vigtig roll; i nyaste tid har man t. o. m. gjort försök att förfärdiga brefark af järn. Men icke blott materialet egde inflytande på brefvens form; den bestämdes lika mycket af seder och bruk, flyktiga moder, affärssynpunkter, liksom ock af olika transportsätt. Genom de olika förändringarna har formen likväl alltid blifvit enklare. Detta gäller delvis också innehållets form, hvilket bevisas bl. a. af äldre tiders svulstiga brefstil, hopandet af titulaturer o. s. v.

Icke heller den nuvarande brefformen erbjuder för ett stort antal meddelanden tillräcklig enkelhet och korthet. Den saknar enkelhet, emedan valet och vikningen af brefarket, användningen och slutningen af kuvertet, frimärkets påklistring o. s. v. förorsaka rätt mycket besvär, korthet åter, emedan om engång ett formigt bref skrifves, konvenansen fordrar, att man ej inskränker sig till blotta meddelandet. Dessa procedyrer äro besvärliga såväl för afsändaren som för mottagaren. I våra dagar har telegrammet redan skapat ett slag af korta bref. Icke sällan telegraferar man för att bespara sig besväret att skrifva och expediera ett bref. Också tillsändandet af ett visitkort o. s. v. ersätter vid vissa tillfällen ett formligt bref.

Dessa betraktelser tyckas mig bevisa ändamålsenligheten att vid postverket införa ett nytt korrespondensmedel, som skulle te sig på ungefär följande sätt.

Vid alla postanstalter, liksom ock hos postiljonerna och landtbrefbärarne, kan allmänheten erhålla blanketter för öppna meddelanden. En sådan blankett, „postblad“, har dimensionerna af ett vanligt större brefkuvert och består af styft papper, samt motsvarar sålunda till storlek ock beskaffenhet ungefär de i några tyska postdistrikt nyligen införda postanvisningarna. Framsidan skulle högst uppe såsom rubrik bära postdistriktets benämning jämte en lämplig vignett (rikssvapen o. d.), till venster ett begränsadt rum för inlemningspostanstaltens stämpel, till höger postfrimärket intryckt i själfva blanketten. Vidare skulle följa rum för adressen (liksom hos postanvisningarna) med de tryckta orden: „*Till*“, „*Destinationsort*“ och „*Mottagarens bostad*“, samt den likaledes tryckta noten: „*Baksidan får användas till skriftliga meddelanden af alla slag*“; dessa meddelanden få liksom adressen skrifvas med bläck, blyerts, färgkrita o. s. v.; dock får vid användningen af blyerts o. d. skriftens tydlighet och hållbarhet, isynnerhet å adressen, icke lida. Ett sådant postblad befordras gratis med posten, då ju portobeloppet redan blifvit erlagdt vid blankettens köp. Portobeloppet borde fastställas så lågt som möjligt, exempelvis till 1 Silbergroschen, utan afseende å afståndet; för själfva blanketten erlägges ingen afgift.

I den tekniska posttjensten skulle införandet af postbladen i anseende till likformigheten, de klara adresserna och frankeringen blifva af stor praktisk betydelse, hvilket ock erfarenheten med postanvisningarna redan bevisat.

För allmänheten borde det nya korrespondensmedlet, isynnerhet sedan man vid närmare betänkande öfvervunnit sin mot-

vilja för öppna meddelanden, vara synnerligen välkommet för många tillfällen och förhållanden. Huru besvärligt är det t. ex. icke att på resande fot tillställa sina anhöriga ett kort meddelande om lycklig ankomst, om eftersändning af ett qvarglömdt föremål o. d.; för framtiden tar man ett postblad ur sin plånbok, ifyller det i järnvägsvagnen, på platformen o. s. v. och sätter det i närmaste breflåda eller postkupé. Beträffande ett stort antal beställningar, meddelanden o. s. v. skulle korrespondensen „per postblad“ antagligen snart vinna allmän burskap såväl i affärs- som i sällskapslifvet“.

Diverse.

En engelsmans uppfattning om de tyska postkontoren.

I tidningen „Globe“ anställer en engelsk resenär följande uppbyggliga, äkta engelska betraktelse:

Vana som vi i England äro vid öppna och tillgängliga postinrättningar, kunna vi ej begripa oss på dessa inrättningar, sådana de te sig i Tyskland. I England inträder du oförskräkt i en prydlig sal, går tillitsfullt fram till ett långt glänsande mahognyskrank och ser posttjänstemannen fritt i ansiktet. Icke så i Tyskland. Där smyger du dig in i en stenlagd hall, hvarest det finnes från 1 till 9 små fönster, hvart med sin särskilda ofvanskrift. För ett ovant öga synas dessa ofvanskrifter fullkomligt lika (sic!), så du bara kan gapa omkring dig, och när du omsider går fram till något af fönstren, så är det naturligtvis stängdt. Men du kan se genom det och upptäkker då en tjänsteman i blå frack med röda snören och hvita metallknappar. Hvad för slags byxor han bär, är en källa till evig spekulation för mig. Sedan du en tid bortåt bekikat honom i det fåvitska hopp, att han möjligen skall misstänka, det du önskar tala vid honom, knapprar du blygsamt på rutan. Men han fortfar att göra tecken i en diger bok och säger ingenting. Om du är tysk, så fortfar du att vänta, men är du engelsman så knapprar du en gång till med den slant du håller emellan fingrarna för att lösa det 20 öres frimärke, som saken gäller. Vid det metalliska ljudet lystrar tjänsteanden till och begynner kika på dig. Till slut rinner det upp för honom, att du vill adressera dig till honom i en eller annan angelägenhet; han reser sig, går fram till sitt fönster och gifver detsamma ett tryck. Han har rört vid en fjäder, som öppnar fönstret vid pass 3 tum. Så drar han plötsligt till med några för- och slutstafvelser från tyska grammatiken och tillsluter de 3 tummen af mänsklig kommunikation. Efter hand kommer du till den slutsatsen, det hans afsikt var att förfäkta den åsikten, att *hans* hål ej är

afsedt för att köpa frimärken i. Och så får du börja om igen.

(Posthornet.)

Amerikanska postförhållanden. Ur Generalpostdirektörens i Nordamerikas Förenta Stater berättelse för 1892—93 anföra vi följande intressanta bitar.

„Om poströrelsen framdeles fortfar att tillväxa i samma grad som hittills, så är den tid icke långt borta, då det blir omöjligt för Generalpostdirektören att syssla såväl med utnämning af postanstaltsföreståndare som med arbetet i postdepartementet. En förändring af det nuvarande systemet i den riktningen, att valet af postanstaltsföreståndare af alla klasser öfverflyttades på folket i de skilda kommunerna, skulle utgöra en välbehöflig lättnad för postdepartementets tjenstemän och på samma gång tillförsäkra valrätten åt folket, hvilket den ock egentligen tillhör . . . . . .“

Särdeles betecknande för amerikanska förhållanden är följande i samma berättelse ingående statistik:

„Under det sistförflutna räkenskapsåret inträffade 1195 inbrottsstölder och 530 fall af mordbrandsanläggningar å postanstalter, 69 olyckshändelser med postvagnar och 37 plundringar af dylika. I jämförelse med nästföregående år har antalet inbrottsstölder i postanstalter ökats med 87, och har detta slag af brott med hvarje år tillvuxit. Inga plundringar af posten hafva inträffat å järnvägståg, och antalet plundringar af postvagnar har i jämförelse med föregående år minskats med 12“.

Föredrag om postväsendet. Ett föredrag om postväsendet hölls nyligen af en tjänsteman vid postkontoret i Exeter (England) för ortens arbetarförening. Föredraget illustrerades med laterna-magica-bilder. Postverkets anseende skulle stiga betydligt i vår landtbefolknings ögon, säger den engelska posttidskriften „St. Martins-le-Grand“, hvarur vi hemtat ofvanstående, om detta exempel skulle mana till allmännare efterföljd.

Meddelanden från Postföreningen i Finland.

Transsumt af protokollet, fördt å ett för bildande af en Postförening i Finland sammankalladt konstituerande möte å Societetshuset i Helsingfors stad, den 26 Augusti 1894 kl. 5 eft. m.

Sedan mötet öppnats af ordföranden för den å postmötet den 11 Mars 1894 valda interimsbestyrelsen, Assessor E. Björling, utsågo de vid mötet närvarande posttjenstemännen och praktikanterna med acklamation till ordförande

för detsamma Assessor Björling, hvarjemte Vicehäradshöfdingen Artur Löfgren, på uppmaning af ordföranden, åtog sig sekreterarebefattningen vid mötet, hvarå skreds till anteckning af medlemmar i föreningen; och anmälde sig nu:
— — — — — — — — — —

§ 1.

Efter försiggången diskussion beslöts enhälligt att föreningen genast skulle träda i verksamhet, att återstoden af innevarande år 1894 skulle sammanföras med nästinstundande år 1895 till ett redogörelseår äfvensom att med hänsyn till de stora organisationskostnaderna och de ytterst små tillgångar, som föreningen ännu hade att disponera, medlemsafgiften för återstoden af detta år skulle utgå med hela beloppet: 5 mark för aktiva och 2 mark för passiva medlemmar.

§ 2.

Derefter företogs, genom omröstning med slutna sedlar, val af den uti § 8 af stadgarna omnämnda, af 8 personer bestående bestyrelsen, vid hvilken omröstning — — — — — — — — — och blefvo sålunda Assessor Björling, Postexpeditör Wihlman, Vicehäradshöfding Löfgren, Reseexpeditör Blomroos, Postexpeditör Sjöblom, Resepostexpeditör Ladau, Postexpeditören, Fröken Paqvalén och Statsrådet Sirén, hvilka erhållit de flesta rösterna, valda till medlemmar i förenämnda bestyrelse.
— — — — — — — — — — —

Transsumt af protokollet, fördt vid bestyrelsens för Postföreningen sammanträde å Poststyrelsens lokal, den 28 Augusti 1894 kl. 6 eft. m.

Närvarande voro bestyrelsens samtliga medlemmar.

§ 1.

Antecknades att bestyrelsen inom sig medelst öppen omröstning utsåg Assessor E. Björling till ordförande, Statsrådet R. W. Sirén till viceordförande, Vicehäradshöfding Artur Löfgren till sekreterare och Postexpeditören, Fröken R. O. Paqvalén till kassör.
— — — — — — — — — — —

Transsumt af protokollet, fördt vid bestyrelsens för Postföreningen sammanträde å Poststyrelsens lokal, den 26 September 1894 kl. 6 eft. m.
— — — — — — — — — —

§ 1.

Efter det särskilda smärre förändringar af det vid bestyrelsens senaste sammanträde den 8 September 1894 under § 4 af protokollet omnämnda förslaget till stadgar för Postföreningens bibliotek blifvit beslutna, antogos nämnda stadgar, och äro dessa af följande lydelse:
— — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — —

§ 2.

Till bibliotekarie utsågs enhälligt Kammarskrifvaren Johan Wilhelm Sourander, som, personligen närvarande, förklarade

sig vara villig att tillsvidare utan ersättning åtaga sig befattningen.

§ 3.

Beslöts, att Postföreningens bibliotek skulle den 1 nästinstundande November öppnas för böckers utlåning.

— — — — — — — — — —

Följande personer hafva intill den 29 September 1894 antecknat sig såsom medlemmar i Postföreningen:

Aktiva medlemmar.

Abramoff, Nikolai, resepostexpeditör.
Backman, Sofia Charlotta, postförvaltare, fröken.
Backman, Elin Olivia, kopist, fröken.
Björling, Edvard, kamrerare, kollegiiassessor.
Blomroos, Edvard Engelbert, resepostexpeditör.
Brander, Ida, postexpeditionsföreståndarinna, enkefru.
Brunberg, Aron Fredrik, tidningsexpeditör.
Dahlström, Gustaf Arthur, postkontorsskrifvare.
v. Fieandt, Karl Wilhelm Daniel, revisor.
Flander, Carl Adolf, postförvaltare.
Forsblom, Gustaf Wilhelm, kammarförvandt.
Forssell, Carl Fredrik, sekreterare, kollegiiassessor.
Fromholtz, Frans, postförvaltare.
Gajevski, Olga, postkontorsskrifvare, fröken.
Gestrin, Theodor Gottlieb, resepostexpeditör.
Grenman, Ernst Johan, postkontorsskrifvare.
Gulin, Elvira, registrator, fröken.
Holmström, Anders Johan, förste postexpeditör.
Hannikainen, Edla Maria, postexpeditionsföreståndarinna, fröken.
Hellman, Gustaf Ferdinand, postexpeditör.
Helsingius, Rosa Wilhelmina, kopist, fröken.
Jung, Bruno Lennart, registrator.
Karhunen, Erik Johan, postkontorsskrifvare.
Kontinen, Hilma, postexpeditionsföreståndarinna, fröken.
Kræmer, Karl Otto Adolf, resepostexpeditör.
Ladau, Robert Alexander, resepostexpeditör.
Langolain, Alexander, postförvaltare, hofråd.
Lilja, Erik Edvard, revisorsbiträde.
Löfgren, Artur Johannes, kanslist, vicehäradshöfding.
Meurman, Marie, registrator, enkefru.
Molander, Johan Wilhelm, postförvaltare.
Nagajeff, Wladimir, resepostexpeditör.
Nassokin, Anton Reinhold, postbokhållare, löjtnant.
Nicklin, Carl Gustaf Georg, resepostexpeditör.
Nordström, Anna, postexpeditionsföreståndarinna, enkefru.
Paqvalén, Rosa Ottilia, postexpeditör, fröken.
Petelius, Otto Arvid, resepostexpeditör.
Relander, Ida, postexpeditionsföreståndarinna, fröken.

Renfors, Karl Gabriel, kammarförvandt.
Rundberg, August William, resepostexpeditör.
Sahlstén, Hilda Maria, kammarskrifvare, fröken.
Segersvärd, Carolina, postexpeditionsföreståndarinna, fröken.
Siivola, Karl Viktor, revisor.
Sirén, Reinhold Wilhelm, kassör, statsråd.
Sjöblom, Johan Oskar, postexpeditör.
Skog, Henrik Emil Ludvig, resepostexpeditör.
Sourander, Johan Wilhelm, kammarskrifvare.
Staaf, Carl Arvid, postkontorsskrifvare
Stenbäck, Jakob Väinö, postförvaltare.
Svinhufvud, Mathilda, kammarskrifvare, fröken.
Tengström, Felix Gerhard, postbokhållare.
Törnroos, Karl Elias Alexander, extra resepostexpeditör.
Ullner, Constance, postfilialsföreståndarinna, fru.
Ungern, Alma Olivia, postexpeditionsföreståndarinna, enkefru.
Verving, Alvar, generalpostdirektörsadjoint, hofråd.
Wihlman, Oskar Reinhold, förste postexpeditör.
Öhberg, Carl Alfred, postexpeditör.
Öhberg, Maria Alexandra Blondina, postkontorsskrifvare.
Öhberg, Hilda Fredrika, revisorsbiträde.
Öhberg, Johan Gustaf Frithiof, postförvaltare.

Passiva medlemmar.

Bark, Karl Wilhelm, praktikant.
Bergh, Dagmar Augusta, praktikant, fröken.
Blomroos, Elin Alexandra, praktikant, fröken.
Bremer, Inez Sofia, praktikant, enkefru.
Derschott, Olga, praktikant, fröken.
Gulin, Hilma Evelina, praktikant, fröken.
Gyllenbögel, Thor Fredrik, praktikant.
Hertz, Frithiof, praktikant.
Limnell, Gerda Mathilda, praktikant, fröken.
Lindholm, Mathilda Ulrika, praktikant, fröken.
Moberg, Anton, translator, öfverste.
Nemlander, Sofia Wilhelmina, praktikant, fröken.
Nikolainen, Sigrid Amanda, praktikant, fröken.
Nordman, Arthur Gideon, praktikant, vicehäradshöfding.
Obraszoff, Anna, praktikant, fröken.
Saxén, Jenny, praktikant, fröken.
Stenberg, Johan Wilhelm, praktikant, hofrättsauskultant.
Strebulaiëw, Johan, praktikant.
Ståhlberg, Alma, praktikant, fröken.
Sylvander, Anna Elvira, praktikant, fröken.
Svensson, Emilia Wilhelmina, praktikant, fröken.

De posttjenstemän och praktikanter, hvilka hafva för afsigt att såsom medlemmar inträda i Postföreningen, uppmärksamgöras på att anmälan i sådant afseende bör ske hos sekreteraren i föreningens bestyrelse, Kanslisten vid Poststyrelsens Kansliafdelning, vicehäradshöfding Artur Löfgren.